

22 Σεπτεμβρίου 2022

Άγιος Σωφρόνιος Ιεροσολύμων: Άφησε Βαπτιστή τη βροντερή σου φωνή να ηχήσει στ' αφτιά μας!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

Άγιος Ιωάννης Πρόδρομος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων
Εγκώμιον εις τον άγιον Ιωάννην τον Πρόδρομον

α'. - Δος μας, Τίμιε Πρόδρομε, φωνή συ που υπήρξες η φωνή του Λόγου.

Δος μας την αυγή εσύ που είσαι το λυχνάρι του θεϊκού φωτός.

Βάλε σήμερα τα λόγια μας σε σωστό δρόμο, εσύ που υπήρξες ο Πρόδρομος του Θεού Λόγου, ώστε να ευφρανθούμε με το να εγκωμιάσουμε όσα θαυμαστά αναφέρονται στο πρόσωπό σου.

Γιατί έχουμε την προθυμία να σε επαινέσουμε, Βαπτιστή του Χριστού, πιο πολύ απ' όλους εκείνους που μέχρι σήμερα το προσπαθήσανε, εκπληρώνοντας έτσι ιερή υποχρέωση που μας άφησαν οι πατέρες μας.

Και καταφεύγουμε πάλι σε σένα, που χαίρεσαι να χαρίζεις τα δώρα σου σε μας και σου ζητάμε να μας χαρίσεις εγκωμιαστικά λόγια, άξια για το πρόσωπό σου.

Γιατί δεν έχουμε από μόνοι μας μια τέτοια ικανότητα, αν και έχουμε τόσο πολύ ευφρανθεί και ενισχυθεί με όσα πνευματικά μας χάρισαν οι προγονοί σου.

Και δεν θέλουμε να σε εγκωμιάσουμε με τα δικά μας λόγια, επειδή τα λόγια μας δεν έχουν μεγαλοπρέπεια και τιμή.

Και έτσι θα φανούμε υβριστές σου και όχι ευχάριστοι εγκωμιαστές σου, σε όλους αυτούς που αγνοούν πόσο φτωχή είναι η ρητορική μας δύναμη και έχουν την απαίτηση το εγκώμιό μας να είναι ανάλογο με το ανάστημα και την άξια αυτού που θέλουμε να τιμήσουμε.

Αυτοί δεν αρκούνται μόνο στην καλή πρόθεση του εγκωμιαστή, όταν αυτός δε φλέγεται από τον πόθο και την αγάπη προς το πρόσωπο που εγκωμιάζει και έτσι αναγκάζεται να καταπιαστεί μ' αυτό που ξεπερνάει τις δυνάμεις του.

Και είναι γεγονός ότι όσοι θα θελήσουν να σε στεφανώσουν με τα εγκώμιά τους, ασφαλώς θα πετύχουν κάτι πολύ πιο μικρό από την αξία σου. Αυτό θα μπορούσε να το ομολογήσει χωρίς κανένα δισταγμό ο καθένας, εκτός αν έχει χάσει τα λογικά του και αν έχει βγει έξω από τα όρια της ομαλής λειτουργίας της συνειδήσεώς του.

Τι θα έπρεπε λοιπόν να κάνω εγώ, αφού κάθε ώρα και στιγμή της ζωής μου, σε χίλιες τόσες δωρεές σου με ποτίζουν σαν δέντρο που φύτρωσε πλάι στο ποτάμι, δίνοντάς μου τη χαρά να απολαμβάνω τα ασταμάτητα νάματα της χάριτος, που

πηγάζει από το άγιο πρόσωπό σου;

Λοιπόν να σιγήσω και να μην προσπαθήσω να διακηρύξω την ευγνωμοσύνη μου και το θαυμασμό μου, επειδή υπάρχει ο κίνδυνος να μην πετύχω ένα εγκώμιο, άξιο του προσώπου σου;

Ή βάζοντας όση δύναμη διαθέτω να αποτολμήσω κάποια εγκώμια και έτσι να φανερώσω πόσο άσχετος είμαι μ' αυτά τα πράγματα, ακόμα και αν δεν καταφέρω με τα λόγια μου να φανερώσω το μέγεθος της αδυναμίας μου, πάλι εξαιτίας της μικρότητάς μου;

Αυτός βέβαια που θα μιλήσει με τέτοια πρόθεση ίσως θα μπορούσε να γίνει παραδεκτός, γιατί τουλάχιστον θα ανήκει στη μερίδα αυτών που καλλιεργούν την αρετή της ευγνωμοσύνης, όπως ακριβώς και εκείνος ο αλλοεθνής και αλλόφυλος, ο ένας από τους δέκα λεπρούς που καθαρίστηκαν θαυματουργικά από το Σωτήρα μας.

Εκείνος όμως που θα σιωπήσει, πηγαίνει με τη μερίδα των αχάριστων, γιατί δεν προσπαθεί με όλη του τη δύναμη να εγκωμιάσει τον ευεργέτη του, όπως εκείνοι σε εννιά λεπροί, αν και πήραν από το Χριστό τη θεραπεία της αρρώστιάς τους, δεν τον δόξασαν για τη δωρεά που δέχτηκαν.

β'. – Λοιπόν και εγώ δεν θα σιωπήσω, αλλά με ιερό πόθο θα σε εγκωμιάσω, αν και όσα θα πω θα είναι μικρά μπροστά στο μεγαλείο σου. Θα το κάνω μόνο και μόνο για να μη δεχτώ το ψεγάδι των εννέα αχάριστων λεπρών, αλλά να πετύχω να μοιραστώ τον έπαινο που ανήκει σ' αυτόν που χαρακτηρίστηκε ευγνώμονας.

Άφησε λοιπόν, βαπτιστή, τη βροντερή σου φωνή να ηχήσει στ' αφτιά μας, όπως ήχησε παλιά στην έρημο. Γιατί μας δέρνει η ερημιά του λόγου και της φωνής, έστω και αν βρισκόμαστε μπροστά στη ροδαυγή της δόξας σου.

Φτωχοί είμαστε και δεν διαθέτουμε τίποτα από όσα και με όσα μπορεί να κάνει κανείς ένα εγκωμιαστικό στεφάνι για σένα.

Άφησε λοιπόν τη φωνή σου να βροντήσει μέσα μας ακόμη πιο δυνατά. Αν εσύ φωνάξεις, θα φωνάξουμε και εμείς.

Αν εσύ σιωπήσεις, θα υποχρεωθούμε και εμείς να σιωπήσουμε, έστω και αν, έχουμε την προαίρεση να μιλήσουμε μεγαλόφωνα.

Καμιά σημασία δεν θα χει η δική μας φωνή, αν δεν πάρει δύναμη από τη δική σου τη θεϊκή φωνή.

Η φωνή μας δεν μπορεί να φτάσει σε κανένα μέρος της γης, αν από τη δική σου μεγάλη φωνή δεν πάρει δύναμη και καθαρότητα. Γι' αυτό, όλο και πιο πολύ σου ζητάμε να συμμαχήσεις μαζί μας και σε παρακαλούμε να ελευθερώσεις τη γλώσσα μας από την αδυναμία, που την κρατάει δεμένη, όπως και τότε κατάργησες, με τη γέννησή σου, τη σιωπή του πατέρα σου του Ζαχαρία.

Και σε θερμopαρακαλούμε να μας δώσεις φωνή τέτοια, που να μπορεί να ανταποκριθεί στα δικά σου εγκώμια, όπως όταν γεννήθηκες έδωσες και στον πατέρα σου το Ζαχαρία φωνή για να φανερώσει σε όλους το όνομά σου.

Αν η γλώσσα του Ζαχαρία ήταν δεσμευμένη μέχρι τότε που ο ερχομός σου στον κόσμο την έλυσε και την έβαλε σε κίνηση η ονοματοδοσία σου, πώς η δική μας γλώσσα θα κινηθεί προς εγκωμιασμό σου, αν εσύ δεν την κινήσεις και δεν την κατευθύνεις σ' αυτό το σκοπό;

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο «Θεϊκό Λυχνάρι, ο Τίμιος Πρόδρομος, Πέντε εγκωμιαστικοί λόγοι στον Τίμιο Πρόδρομο», των εκδόσεων Ετοιμασία, της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Καρέα.

<https://bit.ly/3dxvBcn>